

NGUYỄN NAM AN

TiCi

thơ tuyển

TÂN THƯ

Em không cần phải nói đáng lẽ
anh phải cảm ơn em để có TiCi

gởi địa chỉ một người

Anh sẽ còn làm thơ tình như ngày thương em
trăng soi trên giòng sông nước cạn
Anh sẽ còn làm thơ tình
cho em
dầu mai đây không còn dịp trở lại căn nhà
có giàn dây leo hoa vàng sân trước vườn sau

Tháng hai em bước nhẹ vào đời anh
nên tháng sáu anh bỏ nhà hoang vắng từ dạo đó

Bài thơ vàng màu trăng đêm soi đầu ngõ
hay xanh màu áo em đêm phiêu lãng lần đầu
Từ dạo đó anh mang tình sầu thuở lớn
Con sông mùa khô
vẫn mênh mang sóng gợn
như lòng lúc nhớ nhau

Tháng sáu hôm này xe đôi hướng về hai đứa có đau
Ngồi quán nói gì em mà tháng hai thức dậy
Như ngón tay vẽ vờ trong lòng bàn tay động đậy
Mắt no tròn miệng cười tởm tởm lúc tình vui

Anh sẽ còn làm thơ tình đầu ngày mai em có xa xôi
Mình gần hay xa vẫn những nụ cười đã gửi
Vẫn những cú phone cuối tuần gọi vội
Vẫn tay đan tay ấm lần đầu tháng hai rộn rã trôi

Anh viết bài thơ tháng sáu gửi xa xôi
Hai đứa hai nơi có bụi ngùi trông ngóng
Nửa đêm rồi em gối nồng hương ấm
Có nhớ gì vọng động bước tình cam

chắc em cũng nhớ như anh

Chắc em cũng nhớ như anh
Như đây như đó tìm quanh để buồn
Những gì yêu dấu thân thương
Như hơi thở nóng, đoạn trường hôm nay
Những gì buồn, bỏ theo mây
Những gì vui, có ngón tay gọi về
Những gì nếu được cùng chia
Anh quên hết để đêm đi lệ vui
Chắc em cũng nhớ xa xôi
Như anh năm tháng nhớ bụi ngùi đêm

biển thuở chờ ai

“Well that was fun”

tay mùa xuân, tình dáng núi
tôi gọi gò em những nhàn lộc mới
đâm chồi ngon tiếng thở nhẹ đôi môi

sáng thức dậy nối đời khơi điệu thuốc
tình rất gần tình cũng đã thật xa
ly cà phê, cửa hiên nhà và gió
đâu vô cùng về thổi lộng hồn ta

em mỏng manh áo trắng huyền diệu lạ
vươn tay ngoan vàng rớt xuống sông hồ
tôi mỗi cổ cúi hoài trong mắt đó
sâu vô cùng chết lặng giữa bao la

sáng mở cửa tháng hai trời căng gió
sao là mưa hay trắng bỏ tay rồi

ta đi

Ta đi thấy đất vô cùng rộng
Ngoảnh lại mơ hồ mây trắng lung...
Ta đi với núi lưng đèo biếc
Có chạnh lòng không nổi nhớ chùng
Ta đi chốn cũ không người nhớ
Cuối một đường xa đất lạ tên
Cuối một chiều hoang lơ ngơ phố
Cuối một nỗi buồn lại có thêm

về nam

Về nam, về nam đường bằng hoàng sự sống
Đêm dừng xe bên đèo lóng cống mưa xuân
Mưa mùa xuân mà lòng anh rét lạnh
Đôi mắt phương nam bé ngại ngừng phản ánh buồn dâng

Anh đi vài tháng qua trở về vài tháng tới
Em ơi có bình yên em ơi có buồn riêng
Về nam, về nam có ngày em đứng đợi
Như anh ngóng mùa xuân đêm đường núi im lìm

Về nam, về nam sao niềm vui chạy ngược
Vang nổi buồn lòng xe trống theo chân
Như có đôi khi hai ta là kẻ lạ
Là người xa nhưng anh vẫn về nam

Santa Ana, bài gửi lại

Santa Ana, bài gửi lại
Chân ai qua, bước tình dài
Mùa xuân hồng bàn tay vườn hái
Khi trở về tôi nhớ gì ai

Santa Ana, bài gửi lại
Về nhớ chia hai một quãng đường dài
Em xuống phương nam tìm cây oan trái
Khi hiu hắt buồn hoài sợi tóc mai

Hoài giàn dây leo nương tình khôn lớn
Hoài con sông già khô nước buồn đêm
Hoài nụ hoa kèn bên thềm nở chớm
Và hoài tình em trắng ngọt bên hiên

Santa Ana, gửi lại gì riêng
Con đường nhỏ buồn phiêu vãng ánh điện
Hay một chỗ ngồi sau khung cửa kiếng
Em pha cho chàng một tách cà phê...

31.7.95

Santa Ana, Bài Gửi Lại

♩ = 65

Slow Pop Ballad.

Thơ Nguyễn Nam An
Nhạc Trần Duy Đức

The musical score is written in treble clef with a key signature of two sharps (F# and C#) and a 4/4 time signature. It consists of several staves of music with Vietnamese lyrics underneath. Chords are indicated above the notes. The score includes a first ending and a second ending. The tempo is marked as 65 beats per minute, and the style is Slow Pop Ballad.

San - ta A - na, bài ca xin gửi
(San - ta A - na) bài ca xin gửi

lại Bàn chân ai qua, mỗi bước tình
lại Buồn vui chia hai, một quãng đường

dài San - ta A - na, mùa xuân hồng tay vươn
dài Em xuôi phương nam mộng mơ tìm cây oan...

1. A C#m E B7
hái Khi tôi trở về, chạnh lòng nhớ

E7 2. A F#m
ai... San - ta A...
...trái Buồn hiu hắt

E7 E#m A C#m
hoài một sợi tóc mai... Hoài một giàn dây

leo nương tình em khôn lớn Hoài một con sông

già khô nước buồn đêm Hoài một nụ hoa

kèn hiên nhà nở chớm Và hoài tình

em trăng ngọt bên thêm... San - ta A -

na, tình riêng tôi gửi lại Nụ hôn khô

ran, trận gió đầu mùa San - ta A -

na, bài ca tình tôi đang hát Còn tha thiết

hoài một hình bóng ai... San - ta A -

Repeat to fade...

Santa Ana, CA. 10/2000.

đuôi mắt em thương

Ngày xưa thơ bay hoa cau hoa bưởi
Buổi sáng vườn trầu buổi tối vườn cam
Một chuyến đò ngang một sông tản mạn
Một nắng dịu vàng một ướt mưa sang

Vẫn mắt từ lâu đắm đắm thu phố
Lòng nón che nghiêng tóc náu chân người
Em mấy tuổi rồi có chi đâu sợ
Tôi nợ gì người quẩn nắng mưa ơi!

Như guốc bàn chân như bờ môi ướt
Nhịp bóng rổ vang canh cánh đôi lòng
Như gốc phượng xưa như dòng sông mướt
Tan biến một lần lại hóa mưa trong

Ngày xưa thơ ời theo em tôi sống
Một của mệnh mông, một của âm thầm
Một mới lớn lên tập tành đứng ngóng
Một của thơ tình viết giấu lặng câm

Chưa dám cầm tay nên xa anh nhớ
Mình nợ nần gì đuôi mắt quê hương!

một mình

Này ánh trăng non, này vườn xanh lá
Ngôi nhà nhỏ mình đã quen thành lạ
Bàn tay này còn nhớ bàn tay kia
Mắt nhìn nhau miệng tởm tởm khi về
Lòng chút ấm khi xe đêm qua phố
Người có nhớ lần đầu tiên bỏ ngõ
Buồn vui tôi chân trở lại không ngờ

chờ ngày

Anh quờ quạng đi tìm gì không biết
Đêm có bàn tay để nhớ mùi hương
Mai có xa nhau như mây biên biệt
Vẫn là trăng em ẩn hiện vô thường

em cười

Em cười độ lượng em đi
Cây đường lá lục chiều hoài nắng phai
Ngắm nga trong cõi mộng dài
Nhìn quanh sót lại còn hai mái đầu

chiều qua

Trong lòng hạnh ngộ vô biên
Em con sâu nhỏ cuộn miền lá xanh
Về hay ở cũng không đành
Cũng chưa tỏ được ngọn ngành chiều qua
Trong lòng sâu nhỏ âm ba
Ấm hơi thở lá chan hòa bóng cây
Đi về hay ở lại đây
Cuối con phố thấp hàng cây ngóng gì

đứng lặng giữa bao la

Đâu chỗ đi về mùa trăng tháng sáu
Không chỗ đi về tôi ngủ đậu phố xa
“Rồi cũng là ta một thằng lạc xứ”
Ngày bốn ba đứng thờ khói chiều qua
Đâu chỗ đi về xe chạy lên chạy xuống
Qua nửa địa cầu tình em nhỏ, lòng đau
Còn chỗ nào đâu đôi chân về ở tạm
Đêm trọ một lần còn nhớ mai sau
Có phải đêm nay trăng soi đường lạnh ướt
Hay một mình đứng lặng giữa bao la

giấc chiều

em nằm dấp núi tôi thương
để nghe như tiếng thở buồn ngón tay
để nghe quen tóc cuộn ngày
và quen hơi thở ấm đầy vành tai

chẳng còn ai, chẳng biết ai
dẫu tôi sống với nắng mai như người

quay quay giữa đời

buồn buồn tôi viết thơ chơi
ở trên tờ báo đất trời quất quay
hình như em cũng như ngày
đôi khi mưa nắng quay tôi vòng vòng

buồn buồn nay núi mai sông
em tìm tôi kiếm chờ mong qua ngày
mình như mưa nắng đầy tay
như ngày, đêm tối quay quay giữa đời

trong màu xanh tôi

tháng bảy tôi thấy nắng trời
miên man lòng hạ về phơi bên thềm
hồ như đôi lúc niềm riêng
chạy tuôn ra cửa chạy phiên thuốc bay
hồ như đôi lúc tháng ngày
tôi như quanh quẩn giữa tay rêu người
trong màu xanh nắng chiều trôi
tôi quên chạy kiếm nụ cười đó đây
và khi đêm xuống nơi này
phải em tìm lại cho ngày thêm vui

có đôi mắt chiều xa

Hỡi cô nương nhỏ nhà xưa
Chiều mưa phương bắc có vừa...phương nam
Nụ hoa kèn trắng mùa sang
Giờ ngu ngơ ngóng muện màng đó đây

ngày thấy núi

Ngày tôi thấy núi, chia em
Một thung lũng thấp đôi quen ngóng hoài
Ngày em có thấy tôi ai
Vài ba trăm dặm tình hoài đến đi
Giờ mùa trăng cũ đôi khi
Có bao giờ đến thăm thì với nhau

ở thung lũng hoa vàng

Anh chẳng thấy thung lũng vàng hoa
mà nhớ nhà quá xá
Chỉ muốn trở về-sống chết nọ cười xa
Có kẻ gọi đùa anh “tha phương cầu thực”
Em đùa gì tôi, lỡ trốn mép vực...sa!

thơ ở Fremont, CA

San Jose chạy quanh tìm chỗ ở
Núi cầm chân nhưng vẫn muốn quay về
Anh đã biết áo cơm từ thân nợ
Vẫn buồn thắm khi đứng ngó lơ ngơ
Đây Fremont sáng chiều xa lộ nhớ
Với đồi hoang vàng cỏ núa chân đồi
Như anh núa phương nam trời xa đó
Những con đường thôi chịu núa buồn rơi

từ em là bóng chim đi

Từ em là bóng chim qui
Tôi lên phương bắc buồn khi nhớ về
Từ em là tiếng chim kia
Ngày khi mưa nắng còn mê mải tìm

Từ em, em đó vô biên
Tôi đi cuối lũng tưởng biên biệt ai
Vài năm sao nắng mưa phai
Để riêng sợi tóc nhớ hoài ngón tay

Từ em, em nhỏ hôm nay
Có hay phương đó những ngày mưa trông
Vàng hoa quỳ ngóng mùa mong
Mốt mai tình bước theo chồng kiếm quanh

Từ em, em đó mong manh
Giọt sương trên lá nhỏ thành lệ hay!
Bao lần chân trở lại đây
Em mây đầu núi tôi ngày kiếm quanh

qua phố tìm nhau

Xuống phố vui xưa
Tìm nhau lần nữa
Có gì lạ chưa
Mà như lệ ứa

Bâng khuâng đèn đỏ
Chờ ngọn đèn xanh
Con đường quen đó
Mà lạ gì quanh

Em đã theo anh
Ngày đơm hoa cúc
Lòng xuân thúc giục
Tay nắm bàn tay

Em bỏ đi nhanh
Ngày anh đứng ngó
Năm năm tình nợ
Đèn đỏ đèn xanh

Xuống phố mưa quanh
Cố sầu đã thấm
Lòng xe ngày nặng
Chờ gì cho anh

Em không là em
Nên theo buồn thêm
Ngã tư đèn đỏ
Anh đó...
Vàng lên!

ru giấc cồn mây

*Tôi biết đi đâu cũng...
không trốn được ánh mắt em,
lúc buồn...*

Ngủ yên tôi giấc cồn mây
Sớm mai thức dậy mới hay tình vừa...
Qua ngày ngó núi quên chưa
Hay em là nắng vẫn thừa chứa chan

Ngủ yên chi, giấc chiều sang
Dặm ngàn thung lũng, dặm bàng hoàng vương
Lên non tưởng dễ quên buồn
Nào hay em vẫn về nương bên đời

Đêm lửa trại cháy buồn tôi
Nhánh tươi xông khói đỏ rồi mất ai
Đêm lửa trại chút tình phai
Bập bùng theo gió dậy hoài vết thương

Ngủ yên tôi những bình thường
Cồn mây khuya gối cuối đường đã tan
Từ em chỉ thúy hoang mang
Đến đi để lại tôi hàng cây nghiêng

Ngủ yên, em nhỏ, mùa riêng
Tôi lên non tưởng buồn quên ai ngờ
Giữa trời hong nổi sầu ngơ
ngác lên mắt đỏ tôi vờ khói cay

anh đứng chờ, chờ ai

Theo nhau qua sông núi
Qua ngày phố rộng thênh
Dõi nghiêng vầng trăng khuyết
Một cao ốc im lìm

Một ngã tư đèn đỏ
Lỡ trốn xe đời nghiêng
Trong lòng em thuở nọ
Ưu phiền một nhánh riêng

Trong lòng anh hôm nay
Trống trơn chiều gác trọ
Đèn ngã tư xanh đỏ
Anh đứng chờ ai đây

anh học trò, em học trò

Anh học trò em học trò
Không âu lo, không âu lo
Cuối năm lên lớp
Sao lại buồn so
Như con tò vò
Làm tổ
Bay
O...o!

Em tóc đuôi gà ngồi đầu lớp nghiêng nghiêng
Tóc anh húi cua ba phân không hiền
Đi học nhiều lần bị quì sớ mít
Đầu gối đỏ sưng mấy cục...
Em phiền!

Em học trò, em thật hiền
Ngày sau lớp mấy em biết làm duyên
Anh còn ngu ngơ nhịp banh bóng rổ
Buổi chiều sân trường vọng động cõi riêng

Mùa hè mùa hè theo nhau lên lớp
Anh viết bài thơ gửi nắng hàng hiên
(Đúng ra gửi em mà anh không dám)
Viết-xé-triền-miên. Viết-xé-utu-phiên
Làm người lớn...
Sao mệt
Bước nghiêng!

nhớ buồn chi

Trèo lên núi ngút ngàn nỗi nhớ
Chạy xuống đồi nỗi nhớ... chạy theo
Khi ngồi nghỉ bên đường gặp lại
Nợ nần gì hai đứa gieo neo

Em như biển tôi buồn cá lội
Tay rong rêu khi thả khi quàng
Em như sông trăng vàng mấy độ
Chiêm nghiệm tình đôi lúc hoang mang

Lòng hoa trước vui gì chân bước
Về đôi khi thơm ngát quê nhà
Nhưng bóng nắng ngày lung linh lá
Có khi về có những lúc chiều xa

Em yêu hỡi em của thời mưa nắng
Đã âm thầm tay nhỏ với hương hoa
Với nhau xa với nhau gần ơn nặng
Với ngày vui qua với khúc tình nhòa

Trèo lên núi ngút ngàn nỗi nhớ
Chạy xuống đời ngờ ngợ tình ơi!

anh và em,
đây đó đuổi quanh

Có những khi ngày lơ lơ lửng lửng
Có những khi buồn đã đọng trầm ngâm
Em không nói bỏ đi từ hôm trước
Sao tôi về lối ngược bước tìm quanh
Mưa trên nắng có âm thầm tôi ngó
Phất phơ bay chi thuở trước ân cần
Như đâu đó khi bước đầu em đến
Vài năm sau về bỏ quanh mùa trăng
Tôi đã đứng nhìn em nơi chốn cũ
Tôi đã chờ những buổi sáng quanh phone
Không lên tiếng để buồn ngày thêm đủ
Một khúc đường đành đoạn bóng cây đơn
Tôi đã xuống đã lên hoài nơi đó
Trước nhà em mong thấy bóng xe quen
Nhưng em ạ từ em là chim nhỏ
Nên hai đứa còn đây đó đuổi thêm

bài gửi chỗ gần xa

Theo phố thanh xuân
Em để lại một vùng
Sâu trống
Qua một đoạn sầu
Để tôi mong ngóng
Ngày sau

Sớm tối theo xe
Đất quay chóng mặt
Hoài quanh quẩn
Thì thôi cũng đành
Nắng mưa quanh
Đời nhau

bỏ hết mà thương

Có lúc đêm sương phố đời với nguyệt
Tôi với gì đây trần trở vô thường
Chẳng phải hình như trăm năm em vướng
Để tôi trở về vai gánh mùa thương
Có lúc gần xa buồn vui sớm muộn
Biêng biếc mùa trăng áo mượn em về
Lộng trong hồn anh lộng xanh ký ức
Thôi thôi tôi về bỏ hết mà thương

thơ gửi ngược đường bay

Bước thấp bước cao tôi chào phía trước
Chẳng thấy gì nào lại ngược về sau
Qua biển thì đau chạy về không được
Đành thôi xuôi ngược qua tháng qua ngày

Đi ngược vòng quay địa cầu ngó xuống
Lớp lớp mây trời thăm thẳm biển xanh
Anh mắt ai xa trong hồn tôi vương
Đành mượn giấc ngày gà gât mộng quanh

Em ở hay đi từ trời ngó xuống
Hun hút đất nằm tối sáng trơ tay
Đôi con mắt đau vương ngày gió nổi
Có trữu mây này trăng trắng quanh đây

Tôi đi như ngày hôm qua bất chợt
Tôi đi như ngày hôm trước không hay
Vẫn bước thấp cao thôi đành níu lấy
Thơ ở lưng trời gửi ngược đường bay

buồn

Đi em nhé về đâu trăng ngày cũ
Đôi mắt buồn đã vương nhẹ hồn anh
Giòng sông đêm nay yên lòng cuồng lũ
Đêm bỗng nhớ về mắt ướt long lanh
Chân vẫn theo chân nhưng hồn đứng lại
Đôi bàn tay mà mượn ngó sen non
Trăng độ lượng theo soi đời có ngại
Lòng vô thường khi sen nở còn thương
Trong lòng hạ con chim cao tiếng hát
Trong vòng tay chút nắng ấm lòng không
Trong kẻ ở khi trầm hương bát ngát
Có khi nào lạc bước giữa mênh mông
Em yêu dấu về đâu trăng hạ cũ
Mi khép buồn đã vương nhẹ hồn anh...

bài thơ gửi lại mùa trăng

Bài thơ gửi lại mùa trăng
Hỏi xanh thơ ấu chết nằm chơ vơ
Hỏi nhau chân lạc đôi bờ
Bao lâu còn vọng hay hờ hững xa
Nụ hoa kèn trắng hiên nhà
Giàn dây leo tiếng người và tháng hai
Bài thơ gửi lại tình ai
Mây ghênh ngang núi bay hoài cỗi tôi

Laguna Beach

Biển quen. Em đến vui ngồi
Có thân thích nọ nứu bồi hồi đây
Biển đôi khi có mưa này
Có tay ấm đó van ngày cứ mưa

đêm mù sương phố

Đêm lòng xe nhỏ âu lo
Nằm ôm nhau ngó vòng vo đất trời
Ngó tay vừa chạm môi người
Ngó không tỏ mặt hai đời nhập đây

Thì mình tay nắm bàn tay
Mai này nhớ lại còn đầy dư hương
Đêm lòng xe nhỏ mù sương
Tạ ơn trời đất đền tha phương mờ...

chiều mưa

Chiều mưa chi nhỏ chắc em buồn thiu mắt ngó
Chiều nhỏ mưa chi chắc em mắt ngó buồn thiu
Anh có ngày câm, âm thầm như điện thoại
Anh có đêm dài, nỗi nhớ lặng thầm kêu

Chiều mưa chi nhỏ ầm gác trọ ngày qua đó
Chiều nhỏ mưa chi lạnh khi nhớ bên thềm
Anh cầm phone lên, có mắt buồn khi ngó
Anh thả phone rồi, mưa òa vỡ qua đêm

Chiều mưa bay nghiêng chút niềm riêng đây đó
Tay nhớ bàn tay đường hai đứa đã chia
Anh sẽ về đây qua những ngày gác trọ
Tìm câu hẹn hò lần nào đó mưa khuya

tay gõ hồn anh không

Em đến giữa đời anh
Ngày đi đêm thành lạ
Có phải tình mưa xanh
Dịu lòng cơn gió nóng

Tháng hai một ngày mong
Tháng ba bài thơ nồng
Vịn cành xanh đứng ngó
Tay gõ hồn anh không?

Em đến giữa đời anh
Xa gần vương mong manh
Có về cho anh đổi
Nụ cười tháng hai xanh

Em, em mây đầu núi
Có đổi một thành hai
Sao mắt tròn xoe ngó
Mây chiều núi mơ phai
Mây và núi, vẫn hai!

áo em cỡi trọt

Khi trở lại màu trắng xanh trên lá
Như áo em xưa cỡi trọt biếc vô ngần
Đêm đã ngủ yên sao em còn đứng ngó
Ngày dài qua mau nắng vẫn ấm trần thân
Như gần như xa tay tôi vòng ảo ảnh
Như có như không cùng ấm mặn nồng
Ôm em trong tay sợ mai thành lạ
Khi em ngủ một mình như tôi thức ngóng trông
Mai sau em có về theo hừng đông cổ tích
Nhắc nhớ gì tôi áo lụa tình xanh

chỉ sợ em buồn thôi

Ra đi không núi không non
Hành trang anh bỏ ba lô anh mang
Vẫn sống tâng tâng, anh đâu có ngán
Mùa lại mùa sang, anh đâu có màng
Chỉ sợ em buồn, xa xôi khi nhớ
Hỏi trong hành trang có gì mang theo
Em yêu biết mà, anh không muốn nói

khi nhớ về TiCi

Thành phố có con sông không chạy vòng mà thẳng
Có nắng đoản hậu mùa hè,
gió bắc lạnh thấu... mùa đông
Đạp xe vòng vòng mười lăm phút hết!
Nhưng anh theo em về-xưa-cũng mệt quá chừng

Em đạp xe mini chiều đi đâu chở gió
Cho áo lộng đôi tà thiên hạ rất xa xa
Em, tóc demi-garcon, của thời anh rất lạ
Như em Bắc Kỳ nay-đến đi- hành hạ anh giờ

(Anh đã chết thêm lần mà mắt mở
Trong lòng xe thuở cắt cỏ chạy theo
Em nhớ nhớ, em thương mà khó chịu
Anh thể trở lui. Không được. Lối một chiều!)

Thành phố đó ở đâu như tình anh đất lạ
Em đánh đá đôi lần thì thôi chịu đành xa
Đã đến lúc không còn gì nữa cả
Đêm mất ngó trần nhà, ngày bực dọc vào ra

Cũng tại anh thương em, cô bắc kỳ nho nhỏ
Cũng tại ngón tay anh quen số điện thoại người
Giờ rán chịu khi buồn buồn qua đó
Làm gió nín áo người xin một nụ cười thôi

cho anh trốn đời sống này đôi lúc

Khi Lệnh Hồ Xung cầm tay Doanh Doanh hỏi
Sao em không nhắc nhớ giùm để tôi nói yêu em
Nên hôm nay đã xa có chiều say ngóng với
Đường giang hồ tôi bia-Bud-cạn-buồn vui

Nhưng khi em tiểu nương chân mày thương nhớ tới
Những hôm tịch cốc ngồi tôi kiếm nụ cười ơ
Khi đôi chân đi xa giang hồ em lỡ vội
Quên hay để tình em tôi mang nặng kiếp người

Cô nương cô nương ơi tháng hai rồi tháng sáu
Tủm tủm nụ cười xinh xin nương nấu thêm lần
Anh tẩu hỏa nhập ma từ lần xa gặp mặt
Nên đời mình còn, xin đổi, để thương thôi

Khi Lệnh Hồ Xung cầm tay Doanh Doanh hỏi
Anh đã cù lần không biết nói thương em

chưa đủ một vòng

Mười năm
Tôi chạy lên trên núi
Mỏi cảng chạy về
Mây trắng bay

Mười năm
Trở lại
Giàn hoa giấy
Mùa gió nổi đầy
Trơ nhánh tay

Chưa đủ vòng quay
Chưa đứng lại
Ngày có đôi khi
Ngày rất dài

Em có khi nao
Thời con gái
Len lén trở về
Tôi nhớ ai

chút giao thừa hai đứa

Anh muốn gọi thăm em đêm ba mươi
Nói nhỏ chuyện mình thì thôi sắp hết
Lại sợ cãi nhau nữa đến giao thừa
Sang năm mới xui luôn mười hai tháng
Vì thương em nên đôi khi anh ngán
Sợ em buồn như từng sợ ngày mai

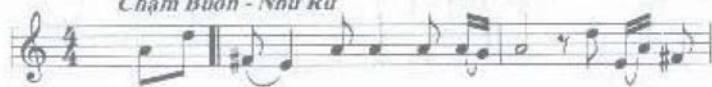
Anh quên mất thanh xuân lòng đất lạ
Mượn cửa nhà mượn quán xá làm vui
Anh đi khuất nay xa xăm từ tạ
Một quê nhà đất đá có thân côi
Em, em ạ mười ngày như một tháng
Hình như muộn rồi anh lỡ một mùa sang

Chút Giao Thừa Hai Đứa

♩ = 68

Thơ: Nguyễn Nam An
Nhạc: Phan Nị Tấn (N.D)

Chậm Buồn - Như Ru



Em muốn gọi thăm anh đêm ba mươi Nói nhỏ chuyện



mình thì thôi sắp hết Lại sợ cái nhau nữa đến đêm giao



thừa Rồi sang năm mới xui luôn trọn một năm



Em quên mất thanh xuân giữa quê người Mượn cửa nhà



ai Mượn nỗi nhớ làm vui



Em đi khuất xa xăm từ tạ Một quê nhà ời đất đá thân



cỏi Anh ơi Anh à Mười ngày cũng như một



tháng Hình như gió đưa muộn rồi Em lỡ một mùa sang

có buồn em bỏ anh đi

Buồn buồn em bỏ anh đi
Trả thêm vắn thiếu cho...thì tiếc nghe
Mai này nếu lạnh tay che
Đòi gì thêm nữa anh về trả thêm

Buồn buồn em nhớ em quên
Như sợi tóc thả cột miền nắng mưa
Mai đây mốt nợ tình vừa
Tìm đâu kỷ vật cất chứa trả người

Em và anh ở hai trời
Cũng đôi khi lạ chút thời trẻ thơ!

có những ngày
khi ở đây nhớ đó

Ngồi viết “procedures”,
ngồi “generate specifications”
Không vui bằng ngồi làm thơ
Làm thơ nhớ tóc em thơm hương bồ kết
Làm thơ đỡ mệt hơn ngồi “design”
Đỡ băng khuâng hờn khi nhìn thư ký
Trước ngực áo không đủ vải!
Chết bao thằng!

Trong đó có anh sáng nay
Ngày thứ tư trong năm ngày làm việc
Hôm qua còn lai rai đến nửa đêm
Em buồn nên anh uống rượu để quên
Mà lại nhớ!

Cuộc đời chạy lui chạy tới mơ hồ
Như “engineering specifications,
procedures”
đổi hoài một nghĩ
Như “design modified” hơn lần
mặt thẳng nào thẳng nấy
bí xì!
Nên đừng hỏi anh sao cứ thích giang hồ

Bị giang hồ chỉ nặng nụ cười em
Dầu đứng ở Half Moon Bay hay về thành phố cũ
Bốn giờ sáng thứ hai trong xe có thẳng gật gà ngủ
Năm giờ mở cửa vào nhà
nhìn hình em vẽ mặt méo xẹo
Chờ-anh...
(Con cá cũng buồn trong hồ kiếng bơi quanh...)

tôi sống giữa đời

Con sông quê hương khi lở khi bồi
Em có nhìn tôi nay mai cũ mới
Chân theo phố vui những ngày sống vội
Câm lặng ngồi chờ một đóa hồng môi
Tôi đi, tôi đi tháng hai còn đợi
Tháng ba tay rồi buông thả mây trôi
Sống qua hôm nay, sống quên ngày tới
Em thả làm gì tóc vướng môi khô!

em đến rồi đi

Áo xanh dạo nọ đùa trăng
Lời vui qua ngõ soi vầng nguyệt cao
Em-học-trò bỏ tôi sao
Lời thương cuốn áo lụa đào biệt mây

Em-học-trò bỏ tôi đây
Hương đêm của hạ vàng đầy của trăng
Mười năm tôi kiếm âm thầm
Áo xanh em nhỏ nợ nần rồi sao

cuối tuần mưa

Cơn mưa kéo dài ướt bàn chân em
chiều qua con phố
Ghé chốn nào vui, em nhé, nhớ tìm tôi
Khi mặt trời trốn đi đâu
tôi đốt sưởi mùa đông bằng môi tình em nóng
Hơi thở ấm vành tai nồng nàn
của chỉ một ngày
cách mặt nhớ mong

Thì thôi cuối tuần mưa có làm ướt tay em lạnh
Nhặt má em hồng, u uẩn mắt em xanh
Tôi viết bài thơ mưa
gửi em
đêm sưởi ấm
Khi ngồi học bài
hay trước khi ngủ còn nhớ mông lung

đi

Đi như sóng cứ đi hoài
Một hai đi nữa đường dài [dài hơn]
Trăng sừng trâu móc cô đơn
Nửa đêm trên núi vẫn đường ngược xuôi

Em bên người, tôi bên trời
Nhớ nhau ngoái lại: Nửa đời trắng mây

đêm xe về phương nam

Đêm già từ thung lũng hoa vàng
Bóng tối, cô đơn,
bàng hoàng, đường lạ
Đôi con mắt,
đỏ đèn xe xa
Hạnh phúc đến gần,
mong manh như đã

Có lúc kề nhau hai con mắt đỏ
Niềm vui vội vã vụt sau lưng
Lại bóng tối
cô đơn
trời đất nọ
Lại vô cùng bốn trăm dặm
bâng khuâng

Đường thật dài,
thật dài,
thật dài
Niềm vui nào theo nhau bắt gặp
Vài ba phút
song song trên đường chật
Người với người
xe đuổi
trong đêm

Khuya về nam,
về nam,
về nam
Con mắt đỏ,
đèn xa tìm phương đó
Trở lại phố
còn niềm vui dạo nọ
Hay đêm dài
hai đứa
đuổi
tình nhau

TiCi

Em từ Walnut mưa bay
Tháng hai xuống phố qua đây một lần
Đã dài tóc vạt thanh xuân
Tay thuôn độ lượng thêm lần mở ra
Vớt đời ta trọ hiên nhà
Vớt đời ta nặng lần qua có buồn
Em từ dáng nhỏ cô nương
Thương tôi lang bạt cuối đường ngóng mây
Về đây tay thiếu bàn tay
Nhớ em không thể gặp ngày đợi trông...

đêm nhìn hạnh phúc em

Đêm nhìn hạnh phúc em
Trong căn nhà nhỏ
Anh muốn quên mình
Trở về đâu chốn đó

Đôi bàn tay ngày thương
Đan mấy ngón cuối đường
Em quên và em nhớ
Tôi buồn và tôi thương

Bao lâu rồi em nhỏ
Sáng tiếng chim bình minh
Đêm trở mình xe vọng
Mênh mông và mênh mông

Xếp cho ngay nếp áo
Em gửi kiếp phiêu bồng
Tôi lặng yên giữ lại
Mối tình câm, tình câm

đôi nơi

Bàn chân đụng khẽ bàn chân
Bàn tay đụng khẽ tôi thầm nhớ năm...
Có lần em đến như trăng
Móc tôi cửa sổ nửa vầng chơ vơ

Khi đôi nơi đoạn đường chờ
Cà phê thuốc lá những giờ ngóng vơ
Khi đôi nơi có tình cờ
Là cơn mưa nắng những hờ hững xanh

Bàn tay với gọi gì anh
Gánh ngày bão nổi gánh mưa quanh về
Một lòng xe một vai kẻ
Một đôi nơi của tình về lại đi!

em không còn đến
thăm anh

Bây giờ em không còn tìm đến thăm anh
Con chim cu gáy quên tiếng gù gù ban trưa
Đàn chim sẻ mang đi tiếng líu lo mỗi sáng
Hạt cơm dư ngoài sân phơi nắng sương năm tháng
Buồn!

Em trả hết chỉ còn thánɡ hai
Kéo tôi ngược đường con phố
Xuôi đường ra biển
Nường nằng chưa phiền
Vui lời chưa quên
Rung lòng khi đến
Đêm về làm thơ...sao em trả
Ưu phiền!

Đêm có ngậm ngủi trong giọng nói
Tiếng mưa đầu dây thoi anh đừng gọi
Thêm sầu!

Ngày mai em không còn gõ nhẹ trên cửa sổ
Thôi thì đêm sợ như tiếng thở dài
Anh trở lại nín kéo gì tháng sáu
Và em không còn tìm đến thăm anh

đêm trăng

Nửa đêm thức nhớ bàn chân đặng khế bàn chân
Sao em bỗng đứng trở mình sao tôi không ngủ được
Sao đêm lại dài tôi chẳng biết ngày mai
Và em thao thức nhớ ai?

Khi bước em kiêu sa màu xanh áo lụa đêm dài
Tôi vương tay ôm màu xanh trắng liễu trai -
tình hoang dại
Cúi xuống nồng nàn như vạt nắng mai
Và em trở mình thân ấm của ngày nắng biển

em thức dậy

Em thức dậy thứ bảy rồi ra phố?
Ngón tay quen phone bấm số gọi hoài
Em thức dậy đầu dây còn ngái ngủ
Có bụi ngủi tình vội vã ngày vui
Em thức dậy đi về Bolsa phố
Chốn nào quen chân nhớ chở lòng vui
Chở đêm nhớ có tình cười trong mắt
Chở hạ nồng khép mở cửa đôi môi
Em thức dậy, thứ bảy rồi, anh nhớ

gần xa em vẫn trong tôi

Anh còn sợi tóc rối trên cánh tay
Còn những ngày mưa đường này em đến
Còn ngọn nến thơm
cháy bập bùng trong căn gác nhỏ
Còn những lúc em âu lo chưa thấy anh về

Anh còn mùi hương vương vương trên áo
Còn lời chào không muốn về, em nói nhỏ nhớ anh
Còn đêm không ngủ được bên này
Em cũng vậy bên kia thuở trời đầy hai đứa

Anh còn hôm nay những lời em hứa
Thuở thương nhau mà không được gần nhau

em nhỏ,
thời anh thương

Khi em vui núp vào thơ
Núp quanh núp quần núp vừa ngực anh
Để khi chân nhỏ về hành
Anh còn đôi mắt lộng quanh tiếng cười

Khi em buồn bỏ phố vui
[Nhớ đừng mở cửa ngực rồi xa xôi]
Để khi cô quạnh anh ngồi
Thấy sâu trong đó em thời anh thương

hai ta, đường hai chiều

Hai ta đường hai chiều
Có điều gì xuôi ngược
Làm sao anh biết trước
Năm năm vui buồn qua

Em ở nhà người ta
Anh qua ngày gác trọ
Vẫn thương nhưng đành lạ
Gặp lại mà như xa

Hai ta đi về đâu
Làm sao anh biết được
Đường hai chiều xuôi ngược
Thấy đó mà xa xôi...

em nhỏ

sống như nắng muộn nín trời
sống như xa nửa cuộc đời gặp nhau
[tôi và em nợ lần đầu
có khổ ráng chịu có sầu.. “Just fine!”]

tôi và em lúc là ai!
như hai kẻ lạ ngày hai chiều đường
một mai sống thử vô thường
vẫn em, em ngủ giữa cuồng thơ anh

hùng đông trên phi cơ

Ngồi nghe trái đất hai nơi
Em-tối-anh-sáng bồi hồi đợi nhau
Đã xa một nửa địa cầu
Mênh mang giờ cũ gối đầu nhớ chi
Một vùng đất lạnh giờ đi
Ngực âm vang nhịp lạ kỳ ngày chia
Một lục địa một biển là
Đường xa núi nhớ mây bề bề giăng

khai quang

Khi em vui tũm tĩm cười
Cho tôi gom giữ rặng ngời thánng giêng
Khi em ủ rũ niềm riêng
Cho tôi theo với ngày đêm chia sầu
Em khai quang những niềm đau
Tôi mang theo hạt mầm sau rặng ràng
Em khai quang bước tình đầu
Cho tôi ước chút nhiệm màu. Hãy khoan!
!

khi em ngủ

Khi em ngủ là khi tôi thức dậy
Khi đèn xanh em vui chạy trước tôi
Một bài hát một lời thơ thương đầy
Một hai chiều đường tôi thấy em thôi

Khi tháng giêng đã vàng trăng cổ độ
Lòng ra hai nặng ân sủng tay người
Cây đứng gió tôi chờ gì đứng ngó
Một hai lần em vui đến sao đi

Thì thôi phố ngó lung ba giờ sáng
Thì thôi phường giấc lạnh tháng giêng sương
Đầu thuốc đỏ bốc nổi buồn lã đãng
Vương vít quanh tôi hình bóng trên tường

Khi em ngủ là khi tôi thức dậy
Khi buồn ngày chạy lạc đến nửa đêm
Là hai đứa không còn chia trang giấy
Là từ đây thơ viết thả bên thềm

Thôi em ngủ vắng trăng non khuya hiện
Một con đường xuôi ngược có gì thêm
Hay lần cuối em buồn nên không đến
Mà bàn chân cứ trở lại tình riêng

khổ từng bừng nở hoa

Từ em bỏ phố đi đâu
Thì anh cũng bỏ tìm nhau tháng ngày
Nhưng về tưởng đất trời say
Xe quên đèn đỏ mới hay tình đầy

Một hôm trời đất sáng quay
Anh toan chạy trốn nào hay sâu rừng
Ngỡ buồn đã chín rưng rưng
Anh không biết! Khổ từng bừng nở hoa

khuya trở về từ San Jose

Giã từ thung lũng hoa vàng
Đường tôi quờ quạng ngày sang đêm rồi
Xa xôi chi lắm tay người
Mà tôi chạy mãi vẫn trời đất kia

Xe lên núi em chia lìa
Xuống bình nguyên kiếm tình khuya ngủ rồi
Trạm xăng thôi nghỉ nhìn trời
Trạm đời tôi thấp nụ cười thuốc đêm

Tưởng nỗi buồn đã ngủ yên
Mà trong ngực vẫn còn nguyên chực tràn
Trong lòng xe dọc rồi ngang
Khổ như nhau thuở mùa sang tình đầy!

Tôi chào đôi núi quanh đây
Buồn em kể lạ từ ngày chia xa
[Tháng hai mùa cúc vàng hoa
Mùa em sinh nhật áo là trắng non]

lòng thơm ngát nụ...

Lòng thơm ngát nụ mầm ơ
em bên hiên sớm chim bồi hồi qui
nơi này cũng có đôi khi
vui chân em đến gõ gò hồn anh

Trở mình những hạt mầm xanh
anh vươn tay với bắt thành hai tay
một nụ hoa của đầu ngày
một cô nương nhỏ phố này vui chơi

Lòng thơm ngát nụ đôi môi
mùa trăng biển trắng núi đồi mộng lung
vui chân em đến vô cùng
lòng thơm ngát nụ một vùng lũng hoa

mây lặng lẽ trôi

Mười năm trước anh còn đi học
Mười năm sau anh vấp ngã rồi
Đứng, đứng dậy anh cười trong bóng tối
Mơ chút nắng vàng từ cửa sổ nặng rơi
Ai gọi gì đây đôi vòng tròn mới
Vừa cổ tay đau cựa quậy rất đời
Mấy tiếng lòng xe anh quay tìm vội
Mới hay tình giờ lặng lẽ mây trôi
Không muốn sống như một loài tầm gửi
Nên anh gọi trời nước mắt rồi vui!

một đôi mắt nhớ về nghinh tôi hoài

Cô nương này cô nương ơi!
Sao quên sách vở sao ngồi lặng thinh
Sao buồn bỏ tập mà nghinh!
Sao! Sao! Không biết! Một mình đó đây

Đôi đường chỉ rối lòng tay
Có bao giờ lạ hỏi ngày gặp nhau
Như ẩn số của lần đầu
“A cộng B” có thành câu hên hò

Vai sách vở của ngày lo
“A trừ B” có buồn so khi về
Ầm ừ đôi tiếng nhỏ nghe
Mai gặp lại...[Sao khuya về gọi nhau!]

Một đường qua một đoạn sầu
Một cô nương nhỏ về... Câu thơ tình
Em giờ trả lại chân kinh
Một đôi mắt nhớ về nghinh tôi hoài

một ngày an nhiên sống

Tưởng ôm trăng ngủ giữa đời
Tưởng ôm thơ giữa lòng người mai sau
Một ngày hoa bưởi hoa cau
Bỗng nhiên trắng rụng chờ nhau chốn nằm
Tôi cao thấp với mười năm
Tôi an nhiên với mùa trăng đi về
Mặc đèn sương phố đêm chia
Ân cần tôi gánh vai kia ơn người

mưa

Những ngọn nến lung linh trong căn phòng nhỏ
của thời anh mất ngó.

Lại về chiều mưa bay khi anh đợi bước chân...

Mưa...

nằm gối cánh tay tôi

Mưa...

chiều gối cánh tay người tóc xanh

Mưa...

nằm tóc áp ngực anh

Tháng mười

thấp ngọn nến thành hương chia

Bàn tay...

viết lại từ khuya

Nhớ mưa. Con mắt. Nến. Và thân quen

nói với cô nhỏ nhỏ

Mùa đã lỡ trôi xa
Rời đi biệt quê nhà
Mùa theo trăm năm đã
Thấp cao này xứ xa

Thương gì em đời ta
Thương gì em tình lạ
Gần nửa đêm cây lá
Trăng tuổi nhú thêm xa

Không nhận mà như đã
Thời chúng ta sẽ qua
Cho anh nụ cười nhé
Mai này anh trả cho

Em là em học trò
Của anh thời đứng ngó
Có cho nhau về trọ
Như cho nhau tình lo

Em là em học trò
Chờ-Ai, em mắt ngó

mưa cho lòng hiu quạnh

bàn chân bước nhẹ rồi xa
ngày xưa lục bát đã qua tay người
ru gì thảng hạ đời với
sông đêm sóng vỗ bồi hồi đời nhau

như mưa hiu quạnh qua cầu
chân đi trở lại tìm câu hẹn hò
xa xôi ai biết bao giờ
nhớ nhau còn lại những tờ thư tôi

bàn chân bước nhẹ xa xôi
có mưa hiu quạnh ngậm ngùi đứng trông
có tình lạc giữa mênh mông
có đôi khi gặp người trông lạ người

chút gì đã lạc bên trời
nửa đêm thao thức bồi hồi vọng đau
ngày xưa lục bát cho nhau
nay thơ còn lại nỗi sầu lặng câm

hỡi em mùa hạ trầm ngâm
tìm nhau đã lạ mùa xuân căn phần

có người nào đó
giữa trời sao khuya

Nửa đêm thức nhớ bàn chân
Nhớ bàn tay vẫy phù vân cõi người
Nửa đêm thức đứng bụi ngùi
Có người nào đó với trời sao khuya

nguyệt giòng sông

Nguyệt giòng sông mở lòng phiêu lãng
Vàng đêm xưa ngủ tạm hiên nàng
Nguyệt giòng sông rọi tràn chân đất
Em trở mình tôi thức băng khuâng
Nguyệt là em từ khi chia cắt
Sao đêm về cứ thấp hiên xa
Giàn dây leo bàn chân bắt gặp
Ấm lòng tay hơi thở chan hòa
Nguyệt giòng sông tình em xứ lạ
Đêm phiêu bổng nường thảng hai qua
Có quanh đây mùa vui xanh lá
Sao tay quàng tay thả tình xa

Nguyệt Dòng Sông

Thơ Nguyễn Nam An

Nhạc Phan Ní Tấn (n.d)

$\text{♩} = 81$



Nguyệt dòng sông mở lòng phiêu lãng Vàng đêm



xưa ngủ tạm hiền nàng Nguyệt dòng sông rọi trần chân



đất Em trở mình tôi thức băng khuâng Nguyệt là



em từ khi chia cắt Rót đêm về sao thấp hiền



xa Giàn dây leo bàn chân bắt gặp Ấm lòng



tay hơi thở chan hòa Nguyệt dòng sông tình em xứ



lạ Đêm phiêu bồng nương tháng hai qua Có quanh



đây mùa vui xanh lá Sao tay quàng tay thả tình xa

khi em về nhiệt đới đợi chờ ai

Em thức dậy rồi những ngày gió nóng
Những ngày lưng trần, nước mát giòng sông
Anh lặng mười năm phiêu bồng mưa nắng
Nhiệt đới rộn ràng, như có như không

Em thức dậy rồi bao lăm sông núi
Nhẹ hều nghiêng bên hiên nắng chiều ngời
Lãng đãng trở về trắng thân áo tím
Cảng gió anh buồn... lúc tuổi hai mươi

Em thức dậy rồi áo mây bay mất
Tóc gió âm thầm quấn quýt da thơm
Anh ngược anh xuôi một ngày bất tất
Đã lặng vui buồn như sóng cô đơn

Em thức dậy rồi xa xôi có biết
Lòng anh phù sa hay nắng tình khô
Lưng trên cát khô nghe òa gió tới
Anh còn lại gì xin đổi cả thời

Em thức dậy rồi mùa hè quanh đây
Anh gió đang về thức...Tuổi hai mươi!

tiếng cu gáy bên hàng hiên

Chỉ là chim cu gù gù bên hiên nhớ
Màu nắng của ngày ngờ ngợ mắt ai xa
Đêm bàn tay vẽ trên lưng chiếc lá
Trên ngực anh lòng ngâu buốt lạ bước tình qua
Em ghé thăm thêm một lần gió hồn đêm cũng lạ
Lưng râm nắng mặt trời tháng tám ngã nặng, xa
Tay của tình em đỏ hồng trên lưng đã
Níu kéo anh bước xa trở lại khóc, chan hòa
Trở lại vài năm tháng hai dài trên lá
Ngậm nhớ khúc tình sầu, gù gù vọng ai xa

những ngày dài mùa hạ

Chạy về đâu gót chân xinh
Đường xa nắng lửa mà nghinh nhau hoài
Ngày dài đôi mắt trên vai
Đôi tay gom tóc đôi hài vào ra
Đôi môi sương đọng non và
Vươn vai một khoảng hở nhòa hư hao
Tôi theo chờ đợi xôn xao
Sợ mai xanh tóc không chào bỏ đi

nỗi sầu chưa buông

Chiều không lên không xuống
Ngày không ngắn không dài
Em bàn chân sớm muộn
Kéo tôi lửng bờ sương
Hoàng hôn trời cúi xuống
Rốt nỗi sầu chưa buông

núu câu tình sầu

Từ em tẩy mái tóc mây
Nhuộm màu nắng mới bàn tay nợ nần
Không phải anh, nợ mùa xuân
Lòng hoa cúc cũ thì thầm gọi nhau
Từ em xa lạ ngày sau
Tôi như cây cỏ núu câu tình sầu

nửa đêm

Trên nóc building cao trắng về phố
Theo xa lộ bắc nam trắng mờ mờ
Đêm nhớ về em trắng bờ ngõ
Anh giờ đứng chờ trắng nửa đêm...

ra công viên gối cỏ nằm

Ra công viên gối cỏ nằm
Thiếp đi nào biết mùa trăng ân cần
Bàn chân son thức rừng rừng
Dậy tay che nắng từng bừng tiếng xưa
Ai đi ngày trước quên chưa
Mà nay nắng lựa sao như mưa đời
Ra công viên gối ngậm ngùi
Thiếp đi một giấc môi cười nhớ thêm

tháng 3 bay về England

Khi mở mắt trắng ngang vai đêm lạnh
Vàng mái tây trắng nửa mảnh đường dài
Về phương đông đêm phi cơ bay mãi
Kẻ lưng trời kẻ nường đất trông ai

Mấy từng mây đêm, mưa bay bay quanh
Mấy khung trời em mong ngóng trông quanh
Đôi mắt nhớ có buồn lòng hiên cũ
Buốt hôm qua nay vương vấn trong hồn

Anh đến đây đảo buồn mai thức muộn
Có nụ cười chút nắng lạnh khơi sương
Có âm u hoang sơ thành quách xuống
Có đường dài địa chỉ lạ chân vương

Chắc em biết mình cách nhau biển lớn
Anh đi và về như sóng cô đơn

thơ tình sầu gối thương nhau

Ngậm ngùi dậy giữa hư vô
Từ buồn chi thức em thơ tình sầu
Thơ tình sầu, gối thương nhau
Bàn tay nắm ngón thả đau cung trầm

Ngậm ngùi tay níu trăm năm
Vịn anh chiều nắng vịn gần nỗi đau
Vịn bờ vai gối thương nhau
Một con trăng khuyết một câu thơ rời

Đêm nằm anh nhớ đôi môi
Giọt mưa trên tuổi rớt bụi ngùi khuya

thứ ba

Tập vở đã nhì nhằng những notes
Đôi khi là thơ xen kẽ đôi tờ
Có khuya tôi ngồi bỏ quên trường lớp
Giữa “C” language khô cằn giòng lục bát viết bơ vơ
Gần năm giờ sáng rồi nhớ gì lang thang đó
Có ấm lòng chẵn khi trở giấc nhìn quanh
Tôi tí toáy làm thơ ngày sau gởi tặng
Người xanh áo phiêu bồng mây đầu núi xa xăm

tôi ở nơi đây
có mùa hè nhớ

Đã không còn những mùa hè ngủ đậu
Đã không còn những buổi chiều mưa mau
Tôi và em thuở quê người nường nấu
Không đoạn đường chờ mà nhớ thương nhau

Em đi, em đi một mùa xa ở
Tôi chờ xanh xanh biển ngó nắng trời
Tôi chờ dừa cao thân nghiêng tay với
Tôi chờ như ngày tuổi lớn xa xôi

Em chở mùa tôi qua sông qua biển
Biên biếc trời xanh nắng gió bao la
Em chở mùa tôi xa Hawaii đó
Một tuần hạ dài nhớ quá về nghe

Đã không còn những buổi tối đợi xe
Đã không còn nghe tiếng em nói khẽ
Tôi nằm nơi đây gió ngoài hiên lướt nhẹ
Đôi lúc kêu thầm tôi nhớ em ơi!

[Em rất cao tôi với tới tận trời
Một hôm rớt quay vòng vòng chơi với
Chỉ mong ngày sau em còn cho đợi
Anh nhìn miệng xinh cười làm thơ gửi... Tình ơi!]

hình như

“Chắc ngọn cải làn chắc thịt chắc cá
không phải em nấu nên lạ dạ ta
nửa đêm lâm râm bụng la thức dậy
thức dậy ngó trần phòng đón đau a”

Rất xa rất xa một đời yên lặng
mà gần mà gần em mắt trên vai
không mắt của ai hôm này xa vắng
tôi nhớ tiếng cười em nhớ tôi ai?

Nửa đêm tháng giêng tình không trở lại
như nắng ngày xa mưa tối đất trời
chân muốn lên xe chạy về con phố
mà nước lòng cầu bờ ngõ nhau thôi

Hình như là em đạp phá trong tôi
một ánh mắt xa một bước chân hồi
em chỉ một thôi mà tôi hai với
lặng quàng chia người tiếng thở dài ơi

Tiếng thở buồn em ngày xưa mưa tới
mặt trời lặng bên môi nhớ rất hồng
tôi giăng chiều lên nằm quên ngày mới
khi sợi tóc người mỏng lối đường ngăn

Có đi có đi ngày không trở lại
mà nỗi buồn thâm móc mãi chân ai
nửa đêm bước ra hiên ngoài ngóng với
một điệu thuốc mỗi cháy đỏ buồn mai

Hình như đã lâu em không còn tới
cũng hình như mưa ướt đất ướt trời
tôi về bên sông làm chân cầu cỗi
quàng thả tay người những sợi rong trôi

Phố đỏ đèn đêm có vàng vàng nuối
lúc tối tối trời em gối vai tôi
xe lăn niềm vui một tay tóc rối
một tay giữa đời vung vít tôi chơi

Qua tháng qua năm qua thời tạm bợ
thênh thang như mây bệnh thở ai ngờ
đêm, tiếng qua đêm, tiếng mưa ngoài phố
em, chỉ còn em cao thấp ngày tôi

trăng của tôi riêng

Khi bàn tay nhớ tay ai
Đã không còn nữa một mai qua đời
Khi bàn chân kéo chân tôi
Là chi em tủm tủm cười đó đây

Đôi lần em đến... Bàn tay
Kéo tôi thức dậy trăng đầy mái hiên
Em là trăng của tôi riêng
Rớt trên ngực áo về quên không đành

trời mưa tháng mấy Portsmouth

Trời mưa tháng mấy Portsmouth
Mà đưa đẩy bước tình lao xao về
Đảo lạnh chiều ấm lòng xe
Qua bao phố cũ mưa che tôi người

Trời mưa tháng mấy chân vui
Có hồng môi đỏ áo người đất xa
Có đôi khi nhớ lạ và
Thấy trời mưa của tháng ba tôi người

trăng hai con phố

Mấy mùa ảo ảnh trôi qua
Trăng hai bên biển thôi là trăng nướng
Từ thương em mượn bên đường
Trăng hai con phố vui buồn trên vai

Từ thương em mượn đêm dài
Đôi bàn tay gối đôi vai tình gầy
Mầu son trên áo... Ô hay!
Anh còn giữ lại theo ngày dài thương

Trăng sừng trâu mọc tha phương
Khuya miền xa biết đoạn trường tôi em

em mở ngày tôi

1

Em trang điểm trong lòng xe buổi sáng
Anh vội vã ngày cố nán phút giây
Đã lâu lắm từ ngày anh theo tán
Chỉ làm em bận bịu chút này đây

“Sao không bỏ ngày này trong chăn ấm
Bỏ hồng son trên vai áo đêm qua
Bỏ chút hương trong lòng tay anh nắm
Bỏ nặng nhọc đời theo tiếng xe xa”

Em trang điểm chỗ này thôi đôi ngã
Anh mong đến chiều trở lại nhà xưa...

2

Em trang điểm trong lòng xe buổi sáng
Thôi mặc cuộc đời anh nán phút giây
Mặc áo cơm. Mặc ngày ngày anh chạy!
Mặc trăm năm trôi. Tối tối mặt người

Anh đã biết buồn buồn khi mắt ngó
Anh đã đau thời sóng gió. Nhưng cười!
Sâu tiếng thở. Vươn vai. Chờ đứng ngọ
Trời huy hoàng. Thương cho đó. Còn nhau

Em trang điểm những tình sầu bỏ lại
Dẫu có lúc buồn không nói. Mà đau!

3

Anh ngồi anh liếc qua xe
Em đang trang điểm có nghe gì nào
Kể hồng môi tuyệt hôm nao
Son quên trên áo tình chào tháng hai

Anh như sóng những ngày dài
Đi hay ở cũng miệt mài. Nhớ em!

16.9.99 - 10.6.00

em thức giữa đời anh

1

em thức dậy
giữa đời anh đứng ngắm
áo lưng trần
trời biển
nắng
mênh mông
đã tưởng rằng yên
mười năm nường nấn
lại cuốn theo người
chân sóng trông mong

2

em dậy trong chiều
bao lăm sông núi
chúm chím môi
vừa một chút
chào mời
từ dạo đó
anh giữa trời
cố với
ngày gió lên
phần phật
tuổi hai mươi

3

em thức dậy
những ngày vàng
thân ấm
những ngày vui
nhiệt đới
đội chân người
những ngày nước
xuống lên
lòng vui sống
những ngày cuồng
đôi lúc
giữa cuộc chơi

4

anh đã bảo rằng
anh xin đổi cả
em
mùa hè
một chỗ lạ, mà thôi

Santa Barbara chào buồn

Chào Santa Barbara!
Đường xa đất lạ
Mù sương chào ta
Ta chào núi cây xa

Ta chào trăng non
Treo trên ghềnh đá
Chào biển trầm ngâm
Sóng vẫn lạ, thì ra!

Có khi muốn dừng xe
Chờ mặt trời thức dậy
Nhưng mắt ai buồn
Đưa đẩy mãi anh đi

Anh đi, đi biết về đâu đó
Những lúc bình minh đỏ mặt người
Những lúc hoàng hôn buông một quả
Những lúc xa người, xa, thêm xa!

Chào Santa Barbara
Chào đám mây trên núi
Em vẫn một đời lãng đãng cô nương!

Santa Barbara
08.06.2000

đêm-từ-thức

Vì em. Em đó. Là em!
Chạy theo thiên hạ có thêm vui buồn
Đêm nằm một mảnh trăng thương
Che ngực anh thổi cô đơn ra ngoài
Đóng cửa giùm một sớm mai
Giữ chân Từ Thức [như] giữ hoài vết son

14.4.2000

vẫn là rất lạ

Theo mùa mưa đêm đứng bên đường
Đổ xăng ngó nỗi buồn gốc núi
Nơi chốn cũ mùa vui em có đợi
Có còn người đưa đón thuở tình vơi
Anh vẫn biết đèo dốc cao với vợ
Trắng mây giăng nhưng nhớ cứ chạy về
Những thứ sáu qua lối nhà em tối
Con sông buồn bao nỗi kể gì vui
Anh cố quên số phone mà lại nhớ
Qua đường quen lại thấy quán khuya chờ
Qua con phố ngẩn ngơ gì kỷ niệm
Qua cuối tuần gác nhỏ vọng động mơ!

Theo đường quen anh-đi-ở-bơ-vơ
Tối chúa nhật thêm vài giờ nán lại
Mong em gọi [em đã không còn gọi]
Anh miệt mài nam bắc lại đi... xa!
Đường số 4 mong đèn xanh chậm chút
Vài phút thôi ngoái lại ngó căn nhà
Nơi anh đến tháng hai mùa xanh lá
Nơi anh về em ngắt một cành hoa
Qua bao lần giàn bông cũ phôi pha
Trong trí nhớ em vẫn là rất lạ...

mỏi

Qua núi qua đèo qua thung lũng
Đến đi như sóng biết đâu là
Em có hay đêm nhiều khi khượng!
Anh đứng lưng đèo đốt thuốc băng khuâng

[Giấc mơ lớn cho anh ngồi một chỗ
Nghe em rầy rà, em ạ, mừng run!]

sinh nhật

Gởi lại tháng hai

Ngân ấy nắng ngân ấy mưa qua tuổi
hỏi mùa trăng em nhớ vẫn mùa trăng
Chân đã nhẹ vào đời nhau bối rối
nên nụ cười em theo người với trăm năm

Khuya ở miền xa có anh là kẻ lạ
Có em vẫn tầng tầng thức dậy bước vào thơ
Có em vẫn nghênh ngang như mấy đầu núi
Hỏi bước chân son sóng động vô bờ

Ba giờ sáng! Anh thức ba giờ sáng
Phố mờ côi, phố ngủ gói tình đơn
Em yêu dấu đêm nằm ôm chiếc gối
Có nhớ gì người sợi tóc chẻ đôi

Thôi yêu dấu, ấm tình chàng đêm ngủ
muộn vào đời xanh xanh tóc em xanh
Chúc gì nhau sinh nhật nay vừa đủ
[Anh vẫn là chim ngủ đậu trên cành...]

Anh đã thức, nhớ em, ba giờ sáng
Cuối năm về, em yêu dấu, bình yên

28.02.

trở về theo mơ qua

Năm năm rồi em nhỏ
Giờ hai đứa hai đường
Anh đã là khách lạ
Em vui làm người xa
Năm năm về qua đó
Quán trưa thuở hẹn hò
Chim xưa nằm dấu mỏ
Ngày xưa nằm co ro
Góc nào trong tim đó
Chốn nào chân đường trưa
Bụi nào trong mắt ngó
Thăm thẳm buồn cây đưa

Năm năm tình đạo nọ
Em chân sáo hiền khô
Bên bờ rào đứng ngó
Gác trọ chiều anh mơ
Vai trầm trầm tiếng thở
Ngày qua vui không ngờ
Giờ đây chân ngờ ngợ
Trở về theo mơ qua

trở về theo mơ qua

Thơ: Nguyễn Nam An

Nhạc: Phan Nị Tấn (n.d)

Vừa Phải - Nổi Tiếc

Am Dm Am

Năm năm rồi em nhỏ Giờ hai đứa hai

Am F G

đường Anh đã là khách lạ

Em Am F

Em vui làm người xa Năm năm về qua

Am Em G

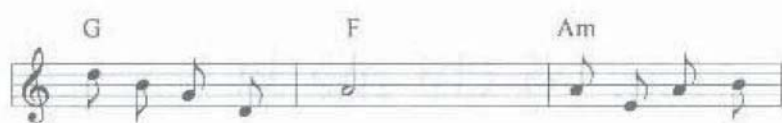
đó Quán trưa thuở hẹn hò

Am Em Cmaj7

Chim xưa nằm dấu mỏ Ngày xưa nằm co

Fmaj7 Am C

ro Góc nào trong tim đó



Vết chân nào đường trưa Áo nào trong mắt



ngó Thăm thăm buồn cây đưa



Năm năm tình dạo nọ Em chân sáo hiền



khô Bên bờ rào đứng ngó



Gác trọ chiều anh mơ Ngày vui qua không



ngờ Giờ đây chân ngờ ngờ



Trở về trong nỗi nhớ *rit.* Giấc mơ nào theo qua

mưa, có chi mà lạ

Mưa có chi mà lạ
Gần như xa mưa có chi ngậm ngùi
Ngày xưa mưa tập tành hút thuốc như người
Bây giờ mưa cũng bồi hồi nhưng có ai mà ngóng

Tháng 10 lục tử tìm manh áo ấm
Em mua ngày nào tình nặng theo nhau
Bây giờ xa xôi không quên mà nhớ
Manh áo ới ngờ ngợ chút hương người
Em ở hay đi thì cũng em cười
Em đợi, em mong, em bồi hồi trông ngóng

Tháng mười tình mình bao lâu sóng lặng
Tôi dậy nửa đêm nhớ ánh mặt trời
Nhớ môi thơm người, nhớ ới sợi tóc
Rớt trên ngực trần quấn quýt tay ôm.
Tình bao năm!

Mưa có chi mà lạ hạt xa xăm
Rớt trên hàng cây vô danh
Rớt trên nhành khuynh diệp
Hạt trước đuổi hạt sau như tôi đuổi tình em có kịp
Không kịp cũng gắng theo bởi lỡ thương rồi

Mưa có chi mà nặng nặng đất trời
Cho ngong ngóng bên ni, vòng vòng bên nớ
Thôi thì mưa chỉ là cái cớ
Cho bên em ủ rũ cho bên anh rầu rầu

Nhưng mưa hôm này đâu phải mùa Ngâu
Hạt trước đuổi hạt sau tình sầu thấm đất
Em còn thương anh bao lần lay lắt
Vẫn sống tàng tàng cứ mặt mưa rơi

Mưa có chi khi mà em vui
Tôi ướt mặc tôi đợi người cứ đợi
Chỉ buồn theo mưa khi em không tới
Hay em bỏ tôi về với phố lớn đông vui

Mưa tháng mười tôi lạnh với tình ơi!
Jean bạc bụi đời theo người, người hỡi!
Trong tôi ngày mưa rơi hay mùa nắng vội
Mưa lạnh! Má em hồng. Thấp đó niềm vui
Mưa có chi...
Em khúc khích ngày tôi!

tạ ơn

Tạ ơn cái quán cà phê
Tạ ơn gói thuốc đi về có nhau
Chẳng qua tình trước mưa ngâu
Tình sau gãy cánh còn câu tình này

cao nguyên

Em là cô nhỏ qua khe
Lú lo cây cỏ sớm nghe trở mình
Đường xa mệt... Má hồng xinh
Bài thơ năm cũ chân im dấu nằm
Em là cô nhỏ. Em xinh!
Nhưng em, em ạ! Vì nghinh! Nhớ hoài!
Anh ngày ngóng biển tìm ai
Chỉ mây trắng quá vương hoài cao nguyên!

ngày ở Yosemite

Ngó cây làm sao anh thấy
Chim tung cánh trời xa
Sáng trào lên núi bắt mây lạ
Động từ tâm trở bước em là
Chút nước ngọt đầu môi: Anh khát
Tình xa! Tình xa! Ráng cõng mình ta.

20.09.00

về

Ta về có một bầu trời
Vuông trong ô cửa khi ngồi ngó lên
Ta về cuối một đường. Quên!
Có bao nỗi nhớ ngày đêm... Lại tìm!
Ta về chong mắt thân quen
Những đêm hiu hắt khi phiên tới lui
Tháng hai đâu đó nụ cười
Em mang cất mãi nhà người vài năm

qua sông

Qua sông lại thấy đường dài
Qua sông lại thấy mười hai tháng là
Tháng nào cũng chạy đường xa
Tháng nào cũng ngược xuôi và trông mong

Qua sông anh đã bao lần
Trên vai ngày núi bần thần nhớ nhau

bài của biển gởi cao nguyên

Thôi em Đà Lạt phố
Đốc sương mù sớm mai
Buổi chiều vui lợi bộ
Nơi đó mùa thu nay...
Chiều tha thiết bên hồ!

Có bước chân ai về
Lặng như tiếng thở
Ngày thu phong sao nhớ
Lạ lòng
Mùa trăng biển
Thoáng trắng rừng hiu hắt
Bàn tay xưa che mắt
Lạnh
Buồn rừng

Em ơi! Đà Lạt đứng...
Mùa thu em xa bất chợt thu về...

lục bát đầu năm 2000

Từ em vấy ngấn lên cao
Tôi đi xuống đất máu nhào lên tim
Chẳng qua vì đất trời nghiêng
Em bao la giữa niềm riêng vô cùng

Đi về núi dựng từng không
Em buồn em núp giữa mênh mông đời
Giấc khuya kiếm một nụ cười
Sao em thơ cũ bụi ngùi cứ mang

Em Bắc-Kỳ-sinh-trong-Nam
Hành anh khốn khó thành hoang mang tìm
Em cười tủm tỉm và quên
Ngày đôi khi nặng đá mang qua đời

Phải chi em vẫn đây ngồi
Đọc thơ tình lạ của thời anh theo
Mây nằm lưng dốc đá treo
Anh neo tình đứng ngó theo chân người

Làm sao em biết đêm trôi
Làm sao em biết cây bụi ngủi trông
Làm sao em biết con sông
Chia dăm ba nhánh chia lòng phố kia

Lưng đeo anh biết mưa khuya
Đường đêm anh nhớ ai kia đứng chờ
Em còn bước nhỏ đêm mơ
Còn chân son vọng giữa tờ thư anh...

“...Nguyễn Nam An đã làm chừng một ngàn bài thơ, và – chắc chắn – sẽ làm thêm một ngàn bài khác nữa. Hít thở và làm thơ, dường như, là hai việc không thể thiếu được trong đời sống của ông. Nếu bắt buộc phải ngưng làm thơ, tôi e rằng ông cũng sẽ ngưng thở không lâu – sau đó.

Nguyễn Nam An không sử dụng những kỹ thuật trúc trắc, để diễn tả những tâm trạng trực trặc – như thường thấy ở những người làm thơ cùng thời. Thơ của ông hiền như đất, lành như rau, và luôn luôn đầy ắp những cảm xúc bình thường: tình hoài hương, tình bạn thời thơ ấu, tình chiến hữu của những ngày còn binh lửa, tình bằng hữu, tình yêu...

Chúng ta có thể tin tưởng rằng mọi áp bức, lầm than, cơ cực, sa đoạ, hận thù, tủi nhục...mà mọi người đang phải gánh chịu rồi cũng có lúc phải qua đi. Dân tộc rồi sẽ hồi sinh tức khắc vì nguồn mạch của sự sống chưa bao giờ ngưng luân lưu trong máu huyết của người dân Việt. Những câu thơ nồng nàn của Nguyễn Nam An là những tín hiệu sống động (vital signs) minh chứng được điều này.”

Tưởng Năng Tiến

“... Cũng xin tòa soạn giúp tôi chuyển về nhà thơ Nguyễn Nam An về bài thơ *Vài Ba Tháng Chôn Đi* của tác giả. Tôi đã đọc bài thơ này trong gia phẩm Quảng Đà của Thái Tú Hạp, rất xúc động và đã trích lại để bỏ vào trang nhà của tôi...”

[Trần Hoài Thư, 3 tháng 8, 1999]

“... Anh rất yêu thơ em. Thơ em đầy âm nhạc, lại lạ nữa.”

[Trần Hoài Thư, 14 tháng 6, 2000]

“Nguyễn Nam An đến với thơ như đến với một người tình. Anh say đắm, cuồng nhiệt trong mỗi bài thơ bỗng đến bất chợt; anh tâm sự buồn vui với từng lời thơ thốt lên trong đêm vắng; anh chờ đợi và ân cần đưa những dòng thơ vào hồn, ấp ủ mỗi tình thơ trân quý như cuộc đời mình. Đọc thơ Nguyễn Nam An tôi cảm thấy gần gũi một tâm hồn đa cảm đáng yêu mà nhiều lúc trong đời thường tôi không kịp bắt gặp.”

[Hoàng Mai Đạt 6,2000]

“Thi sĩ vốn nhạy cảm, hẳn sống lãng đãng trong cuộc đời, thật quá đổi khó khăn để hẳn thích nghi với những lễ thói thường tình. Có lẽ vì vậy hẳn luôn nhận gánh những thất bại.

Một trong những thất bại đáng cay nhất, với hẳn, là tình yêu. Đối diện một nhan sắc, hẳn rung động, và yêu. Dễ dàng, nhanh chóng. Nhưng để nắm bắt, cầm giữ được tình yêu ấy, có vẻ như ngoài tầm tay hẳn!

Vì vậy, hẳn làm thơ

Nghĩa nào đó, thi ca là một trong những lối thoát bình yên nhất cho cuộc tình không đạt, những mộng ước không thành.

Tôi không biết Nguyễn Nam An có nằm trong trường hợp vừa nói trên chăng. Dù có, dù không, thì chủ đề chính trong thơ anh vẫn là tình yêu. Một thứ tình yêu có vui, có buồn, tất nhiên. Nhưng điểm đặc biệt - có lẽ đặt biệt nhất - làm nên nhân cách thơ Nguyễn Nam An, đó là khi vui, anh phơi phới hồn nhiên, như trẻ thơ trước món quà thích ý. Và khi buồn, anh có thể mất ngủ trắng đêm, để sáng hôm sau, mở lớn đôi mắt, căng rộng tâm hồn, nhìn: cuộc đời vẫn lấp lánh châu ngọc. Nghĩa là thi sĩ vẫn sống, vẫn thả xuống trang giấy những giòng thơ, và vẫn kiên tâm chờ đợi một cơ hội khác...

Cuộc sống của mỗi chúng ta vốn quá nhiều tất bật, lo toan. Không ai trong chúng ta không mong gặp gỡ những niềm vui.

Đến với thơ Nguyễn Nam An là đến với niềm vui, niềm vui có vương sợi khói buồn. Không sao, nỗi buồn ấy rồi sẽ nhanh chóng tan loãng, nhạt nhòa.”

Khánh Trường

“...Tôi không có ý định so sánh Nguyễn Nam An với bất kỳ một nhà thơ nào trước anh. Nguyễn Nam An là Nguyễn Nam An, và những bài thơ trong giai đoạn ở *lính* gần gũi này, những ý nghĩ về chiến tranh, về sự sống và cái chết là những bài thơ có chất xúc tác mạnh, trong tâm hồn những người đã có một thời ở *lính* như Nguyễn Nam An.”

Hoàng Khởi Phong

“...Nhưng tôi nghĩ là chắc có nhiều thơ văn Việt Ngữ giá trị đã được sáng tác ở hải ngoại. Chẳng hạn mới tháng trước đây tôi đã đọc thấy trong tập thơ “Tôi Chim Ngủ Đậu Cành Xanh” của thi sĩ Nguyễn Nam An nhiều câu thơ làm tôi bàng hoàng. Thơ của Nguyễn Nam An rất hay và tôi đã thuộc nhiều câu nhiều đoạn. Chẳng hạn như:

*“Hai mươi năm sau nghe lại tiếng mày trên điện thoại tha phương
Nhận rõ không giấy bút đâu ghi địa chỉ
Tọa độ hôm nay là những thành phố Mỹ
Chỉ chút trên bản đồ đại pháo bắn hụt hơi!
Thằng lính thân thương ơi*

...

*Có nhận ra không về hú một tiếng vang
Như tiếng lựu đạn của mày xưa nổ trận đầu trên tàn hoang Quảng Trị
Kỳ lạ quá sao tao mày ở Mỹ?”*

Nhà văn Thảo Trường

[Trả lời phỏng vấn, Tạp chí Văn]

Mục Lục

gởi địa chỉ một người	7
chắc em cũng nhớ như anh	9
biển thuở chờ ai	10
ta đi	11
về nam	12
Santa Ana, bài gởi lại	13
đuôi mắt em thương	16
một mình	18
chờ ngày	19
em cười	20
chiều qua	21
đứng lặng giữa bao la	22
giấc chiều	23
quay quay giữa đời	24
trong màu xanh tôi	25
có đôi mắt chiều xa	26
ngày thấy núi	27
ở thung lũng hoa vàng	28
thơ ở Fremont, CA	29
từ em là bóng chim di	30
qua phố tìm nhau	31
ru giấc cồn mây	33
anh đứng chờ, chờ ai	35
anh học trò, em học trò	36
nhớ buồn chi	38
anh và em,	40
đây đó đuổi quanh	40
bài gởi chỗ gần xa	41
bỏ hết mà thương	42
thơ gởi ngược đường bay	43

buồn	44
bài thơ gửi lại mùa trăng	45
Laguna Beach	46
đêm mù sương phố	47
chiều mưa	48
tay gỗ hồn	49
anh không	49
áo em cỡi trọ	50
chỉ sợ em buồn tôi	51
khi nhớ về TiCi	52
cho anh trốn	54
đời sống này đôi lúc	54
chưa đủ một vòng	55
chút giao thừa hai đứa	56
có buồn em bỏ anh đi	58
có những ngày khi ở đây nhớ đó	59
tôi sống giữa đời.....	61
em đến rồi đi	62
cối tuần mưa	63
đi	64
đêm xe về phương nam	64
TiCi	67
đêm nhìn	68
hạnh phúc em	68
đôi nơi.....	69
em không còn đến thăm anh	70
đêm trăng	73
em thức dậy	74
gần xa em vẫn trong tôi	75
em nhỏ, thời anh thương.....	76
hai ta, đường hai chiều	77
em nhỏ	78
hừng đông trên phi cơ.....	79
khai quang	8

khi em ngủ	81
khổ từng bừng nở hoa	83
khuya trở về từ San Jose	84
lòng thơm ngát nụ.....	85
mây lặng lẽ trôi	86
một đôi mắt nhớ	87
về nghinh tôi hoài	87
một ngày an nhiên sống	88
mưa	89
nói với cô nhỏ nhỏ	90
mưa cho lòng hiu quạnh	91
có người nào đó	93
giữa trời sao khuya	93
nguyệt giòng sông	94
khi em về	96
nhiệt đới đợi chờ ai	96
tiếng cu gáy bên hàng hiên	98
những ngày dài mùa hạ	99
nổi sầu chưa buông.....	100
núi câu tình sầu.....	101
nửa đêm	102
ra công viên gối cỏ nằm	103
tháng 3 bay về England	104
thơ tình sầu gối thương nhau	105
thứ ba.....	106
tôi ở nơi đây có mùa hè nhớ	107
hình như	109
trăng của tôi riêng	112
trời mưa tháng mấy.....	113
Portsmouth	113
trăng hai con phố	114
em mở ngày tôi	115
em thức giữa đời anh	117
Santa Barbara chào buồn	120

đêm-từ-thức	122
vẫn là rất lạ	123
mỗi	125
sinh nhật	126
trở về theo mơ qua	128
mưa, có chi mà lạ	132
tạ ơn	136
cao nguyên	137
ngày ở Yosemite	138
về	139
qua sông	140
bãi của biển	141
gỏi cao nguyên	141
lục bát đầu năm 2000	142

TiC, thơ tuyển NGUYỄN NAM AN

Bìa: Cindy. Trình bày: An Phú Vang
Phổ nhạc: Phan Ni Tấn, Trần Duy Đức
Trình bày nhạc: Trần Duy Đức
Phụ bản: Etcetera

Nhà Xuất Bản TÂN THU, California, USA
In lần thứ nhất, 2000
For information, contact
Nguyễn Nam An
Email: Nguyen_Nam_An@yahoo.com

Giá \$12.00 US
Ngoài Hoa Kỳ \$14.00